

De bedoeling van het Koninklijk besluit is uitstekend: de vrijstelling tot het volgen van onderwijs in lichaamsoefeningen, welk onderricht zoo noodig is voor gezonde, *maar vooral voor veel zwakke en gebrekkige* kinderen (mits die oefeningen met zorg zijn gekozen en gedoseerd), niet al te gemakkelijk te maken.

En wat het protesteeren betreft..... zouden wij niet nog even wachten?

Groningen, 12 October 1921.

J. E. FEISSER.

RAPPORTEN VOOR DEN RAAD VAN ARBEID.

I.

Het stuk van BOEKELMAN geeft een zeer eenzijdige voorstelling en bevat eenige niet volkomen juiste gegevens, zoodat het mij wenschelijk voorkomt ook de keerzijde eens te belichten.

Aanhef en laatste alinea kunnen samen worden beschouwd. Indien werkelijk goed gedocumenteerde uitvoerige ziektegeschiedenissen, eenigszins te vergelijken met de op klinische afdelingen van ziekenhuizen gebruikelijke, van de geneesheeren in het algemeen waren te verkrijgen, zou BOEKELMAN zeer zeker volkomen gelijk hebben; maar dan zouden zeker niet de rapporten, zooals thans bij Koninklijk besluit vastgesteld, zijn ingevoerd. De praktijk leerde evenwel, dat in verreweg de meeste gevallen zeer onvoldoende gegevens werden verstrekt, zoodat bijna steeds nadere inlichtingen moesten worden gevraagd. In den eersten tijd van mijn werkzaamheid als medische adviseur van den Raad van Arbeid te Zeist kwam dit zóó dikwijls voor (ja zelfs waren de nadere inlichtingen nog vaak te onnauwkeurig, zoodat nogmaals om nieuwe gegevens moest worden geschreven), dat ik reeds, voordat iets bekend was van de bij K.B. vast te stellen regeling, aan het bestuur van den Raad van Arbeid voorstelde de collega's te verzoeken bij hun keuringen het formulier A van het artsboekje als leidraad te willen gebruiken, ten einde de beoordeeling bij eerste inzending te vergemakkelijken en aldus de behandeling der aanvragen te bespoedigen. Beoordeeling van een ziektegeval uit een rapport is toch steeds zeer moeilijk, doch is onmogelijk, indien de gegevens onvoldoende zijn. Daarom werd er nog bovendien op gewezen, dat een nauwkeurige omschrijving der afwijkingen, welke gevaar voor blijvende invaliditeit zouden opleveren, wenschelijk was. Deze regeling werd reeds in Juli in het district van den Raad van Arbeid te Zeist ingevoerd en vereenvoudigde de behandeling der ingekomen aanvragen in sterke mate, zoodat de eindbeslissing van het bestuur der R. V. B. veel sneller na indiening der aanvragen kon volgen, hetgeen voor vele verzekerden een groot voordeel mag worden genoemd.

De jammerkreet van BOEKELMAN over te verwachten uitbreiding van het aantal ambtenaren komt mij dan ook volkomen ongegrond voor, want de invoering dezer regeling maakt veel briefwisseling over nadere inlichtingen overbodig, terwijl uniforme stukken sneller zijn te lezen en te beoordeelen voor de Raden van Arbeid en het bestuur der Rijksverzekeringsbank.

Wat nu betreft de critiek op de ingevoerde vragenlijst als zoodanig, meen ik er op te moeten wijzen, dat de verschillen met het formulier voor een groote keuring voor een levensverzekering (zie artsboekje Formulier A) eigenlijk gering zijn en veel kleiner dan BOEKELMAN doet voorkomen. De, als 36 getelde, vragen voor anamnese zijn geheel gelijklopend, evenals de indeeling voor de familiegeschiedenis. De vragen voor het eigenlijke onderzoek verschillen ook slechts zeer weinig, zoodat zelfs de vraag omtrent haren en nagels werd overgenomen, en de eenige toevoegingen, welke ik kon vinden, zijn:

1. de schema's voor de borstorganen;
2. vraag 7 sub d. 4. Aantal ademhalingen per minuut?
3. „ 7 „ g. Acht gij longen en pleurae gezond?
4. „ 8 „ f. Acht gij het hart gezond?
5. „ 8 „ j. Is er reden tot bloeddrukmeting?
6. „ 9 „ c. Bestaat vetzucht?
7. „ 10, handelende over de ledematen in 5 korte vragen.

8. De vragen 14—23, die met het eigenlijke onderzoek geen verband meer houden, doch betrekking hebben op het stellen der diagnose en voornamelijk op de prognose en welker nauwkeurige beantwoording hoogstens enkele minuten kan vergen.

Mijn indruk is, dat het maken van uitvoerige ziektegeschiedenissen te vergelijken met de op klinische afdelingen van ziekenhuizen gebruikelijke, voor de meeste practici uiterst bezwaarlijk is, daar hun gewone aantekeningen daartoe niet de noodige gegevens verstrekken, zoodat zij toch een nieuw uitvoerig onderzoek zouden moeten instellen. In dit geval lijkt het mij zeer te betwijfelen, of de opstelling van een dergelijk vrij rapport minder tijd zou kosten dan de invulling der vragenlijst.

Wat ten slotte betreft het schrijven van hooge rekeningen door de artsen meen ik te moeten opmerken, dat het tarief der verzekeringsmaatschappijen van f 10.— vrij algemeen voldoende wordt geoordeeld en de grootere arbeid aan de gemaakte vragenlijsten zeker belangrijk beneden 50 pCt. blijft, zoodat billijkheidshalve voor zulk een rapport met vragenlijst voor de Raden van Arbeid hoogstens f 15.— zou mogen worden berekend.

Zeist, 12 October 1921.

A. P. VAN LIDTH DE JEUDE.

II.

De heer PINKHOF, secretaris der centrale commissie voor de beroepsbelangen, geeft op bladzijde 2058 in het vorige nummer den vriendelijken wenk, om niet te voldoen aan het verzoek van de R. V. B. om de vetgedrukte vragen van de lijst in te vullen. Volgens hem is dat verzoek in strijd met de bedoeling van het K. B.. Die bedoeling, door hem zelf cursief geplaatst luidt: *Daarin behoeven alleen die vragen te worden beantwoord, welke van belang zijn voor de beoordeeling van den toestand van den verzekerde, voor zoover de kennis daarvan noodig is tot vorming van het oordeel, waarop het voorstel volgens art. 99 moet berusten en voor zoover het antwoord op die vragen niet reeds in het rapport gegeven is.*

Oppervlakkig, naar den letter beschouwd, heeft PINKHOF volkomen gelijk. Het ligt geheel aan den Raad van Arbeid te beoordeelen, wat deze meent noodig te hebben, om een voorstel ex art. 99 te doen. Maar dit voorstel gaat naar de Bank en deze heeft de beslissing te nemen. Wanneer de Bank nu meent, aan de verstrekte gegevens niet genoeg te hebben, om de zaak te beoordeelen, dan is het natuurlijk gevolg, dat aan den Raad van Arbeid wordt verzocht, om het voorstel alsnog aan te vullen met de ontbrekende gegevens. Zooals ik in het vorige nummer (blz. 2058) reeds schreef, stelt de Bank zich op het m. i. onaanvechtbare standpunt, dat voor de beoordeeling van een patiënt enkele gegevens *altijd* noodig zijn. En in de noot heeft het bestuur der Bank, ter voorkoming van tijdverlies en onnoodige briefwisseling hierop gewezen en de vragen, wier beantwoording voor beoordeeling steeds noodig is, vet laten drukken.

Hierbij mag ik wel er op wijzen, dat, hetgeen de Bank vraagt, niet van omvangrijken aard is. In een behoorlijk rapport zijn de meeste vragen reeds beantwoord, en tot zoover is dus het invullen op de vragenlijst, in overeenstemming met de laatste woorden van den cursief gedrukten zin, overbodig geworden. Maar vele schrijvers van rapporten zal het gaan als mij, dat zij het prettiger vinden, in het rapport de afwijkingen slechts kort aan te duiden, en de concrete gegevens (maten, invulling van het schema bij borstsonderzoek enz.) afzonderlijk op de vragenlijst in te vullen. Het rapport wordt ook aangenamer om te lezen, wanneer daar bijv. alleen staat, dat erfelijke voorbeschikking voor een of andere ziekte bestaat, terwijl de bijzonderheden daarover afzonderlijk vermeld worden. Het er aan verbonden werk is in beide gevallen even groot.

Van den secretaris der centrale commissie voor de beroepsbelangen had ik eer een aansporing om aan dit billijke verzoek te voldoen, verwacht dan wat hij nu, min of meer in de richting van sabotage, schrijft. Zeker, men behoeft aan het ver-